

Перешуміла буря. Десь ген-ген
Останній грім гогоче.
Із хмар встає дощем обмитий день
І протирає очі.

Га, як свобідно стало! Фіміам
Не пахне так в святині,
Як ранком після бурі пахне нам
Те квіття на долині.

І сяєвом таким не мерехтить
Алмаз в царській короні,
Як перший промінь сонця, що горить
Й пала на небосклоні.

Роса, немов розсипаний алмаз,
Дрижить на кожному листі,
Трава — як ізмарагд, галуззя — як топаз
В казковому намисті.

І лиш обтрушена калина, мов кораль
В болоті під ногами,
Лежить, і тільки цих троянд нам жаль,
Обірваних вітрами.

Ах, скільки барв і пахощів своїх
Вони нам обіцяли!
Та хмароліт не пощадив і їх —
Сконали.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . Цикл [«Ти знов ідеш до мене»](#);

.